

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Κυριακή του Ασώτου – Λουκ. 15, 11-32. (8/2/2015)

Αποστασία και επιστροφή

Στή γλώσσα τῆς Εκκλησίας ἡ παραβολή τοῦ Ασώτου, που ακούσαμε στην σημερινή Ευαγγελική διήγηση, αγαπητοί μου αδελφοί, δίκαια χαρακτηρίστηκε «Εὐαγγέλιο τῶν Εὐαγγελίων». Κάποιοι, μάλιστα, προχώρησαν πῶς πολὺ καὶ ὑπογράμμισαν πῶς κι ἂν ἀκόμη χάνονταν, για κάποιο λόγο, ὅλα τα Βιβλικά κείμενα, διασωζόταν, ὅμως, ἡ παραβολή τοῦ Ασώτου, θὰ ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ διατηρήσει ἀκμαία τὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας στὸ πέρασμα τῆς ἱστορίας, ἀφοῦ ἡ γνωστὴ αὐτὴ διήγηση μᾶς παρουσιάζει, κατὰ τρόπο μοναδικό, τὸ μέγεθος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν πλανημένο καὶ ἁμαρτωλὸ ἄνθρωπο.

Ὁ νεώτερος υἱὸς τῆς παραβολῆς κάνει τὴν ἐπανάστασή του, ζητεῖ τὴν αὐτονομία του καὶ ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸν πατέρα του ὅ,τι διακαιοῦται ἀπὸ τὴν πατρικὴ περιουσία, προκειμένου ν' ἀνοίξει τὰ φτερά του καὶ στηριζόμενος, πλέον, στὶς δικές του δυνάμεις, νὰ καθορίσει τὴ ζωὴ του, ὅπως ἐκεῖνος θέλει κι ἐπιθυμεῖ. Ἡ συνέχεια εἶναι γνωστὴ. Ὑστερα ἀπὸ τὴν πρώτη, σ ντομη περίοδο τῆς φαινομενικῆς εὐτυχίας, τῆς μέθης ἀπὸ τὴν ἀνεξαρτησία καὶ τὴν κραιπάλη, ἔρχεται ἡ ἀνώμαλη προσγείωση στὴ σκληρὴ πραγματικότητα τῆς στέρησης, τοῦ ἐξευτελισμοῦ, τῆς μοναξιάς, τῆς ἐκμετάλλευσης, τῆς ταπείνωσης.

Θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς ἡ ἴδια ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται στὴ ζωὴ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, κάθε ἐποχῆς, ἐκείνων ποὺ θέλησαν νὰ ζήσουν μακριὰ ἀπὸ το πλαίσιο τῆς ζωῆς του Χριστοῦ μέσα στην Εκκλησία. Ὁ ἄνθρωπος ἀποξενώθηκε ἀπὸ τὸ θέλημα του Θεοῦ καὶ ἀνοίξε νέους δρόμους στὴ ζωὴ του. Ἡ ἁμαρτία τὸν ξεγέλασε καὶ τὸν γέμισε μὲ ὄνειρα κι ἐλπίδα γιὰ μιὰ αὐτόνομη ζωὴ. Διακόπηκε ἡ ἀγαστὴ καὶ ὁμαλὴ σχέση μὲ τὸ Θεὸ Πατέρα. Ὁ ἄνθρωπος ἀποτραβήχτηκε ἀπὸ τὰ καθιερωμένα καὶ παραδοσιακά καὶ θέλησε νὰ ζήσει μὲ τὸ σ γχρονο πνε μα τῆς ἐποχῆς, πνε μα φαινομενικῆς ἐλευθερίας, στὰ ἦθη, στὶς σχέσεις, στοὺς θεσμο ς.

Αλίμονο, ὅμως, ἀπατήθηκε. Αποδείχτηκε, τελικά, ὅτι ἡ ἁμαρτία εἶναι ἓνα παμφάγο τέρας, ποὺ ἐξανεμίζει περιουσίες, κατατρώγει ὑπολήψεις, ὑποσκάπτει τὴν ὑγεία τοῦ ἀνθρώπου, ἀποξηραίνει τὴν πνευματικὴ ζωὴ, στερεῖ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο τὴν ἀληθινὴ φιλία, προκαλεῖ τὴ στέρηση, ὀδηγεῖ στὴ μοναξιά, στὸν προσωπικὸ ἐξευτελισμὸ, στὴν κατακρεο ργηση τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας, βυθίζει τὸν ἄνθρωπο στὴ φθορά, στὴν ἀλαζονεία καὶ τέλος, τὸν ὀδηγεῖ στὴν αὐτοκαταστροφή.

Αλλά τίποτα δὲν ὑπάρχει μεγαλῆτερο, σ' αὐτή τὴ ζωὴ, ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἀρκεῖ ν' ἀρχίσει ν' ἀχνοφαίνεται ἡ διάθεση γιὰ μετάνοια κι ἐπιστροφή στὴν πατρικὴ ἀγκαλιά. Δὲν πρέπει ν' ἀπογοητευτεῖ κανεὶς ἀπὸ τὸ ἄλγος τῆς ἁμαρτίας, νὰ μὴ πιστέψει πὼς δὲν ὑπάρχει ἐπιστροφή. Σ' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπενδύει ὁ διάβολος: στὴν ἀπογοήτευση, στὴν ἀἴσθησις ὅτι δὲν ὑπάρχει, πλέον, λῆτρωση.

Ὁ Ἄσωτος ἔδειξε τὸ δρόμο: *αναστάς πορεύσομαι πρὸς τὸν Πατέρα μου*. Καὶ ὁ Πατέρας, ὅσο κι ἂν δὲ τὸ περίμενε κανεὶς, τρέχει καὶ μὲ πατρικὴ ἀνεξικακία καὶ ἀγάπη, ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά Του γιὰ τὸ πλανημένο παιδί Του. Προλαβαίνει, καταφιλεῖ τὸ χαμένο σπλάχνο του καὶ μὲ χαρὰ τὸ εἰσάγει καὶ πάλι στὴν πατρικὴ στέγη. Τὸ ἴδιο κάνει ὁ Θεός γιὰ κάθε ἄνθρωπο. Περιμένει τὴν ἐλεῖθερη ἀπόφαση τῆς ἐπιστροφῆς καὶ μετὰ ἀνοίγει τὰ σπλάχνα τῶν οἰκτιρμῶν Του καὶ δεχεται τὸν ἁμαρτωλό.

Ὅσοι, λοιπόν, ἀκολουθήσαμε, τὸν ἄσωτο στὸ δρόμο τῆς ἀποστασίας, ἄς τὸν ἀκολουθήσουμε καὶ στὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς καὶ τῆς μετανοίας. Κι ὅταν, μετὰ τὴν ἐξουθενωτικὴ περιπλάνηση σὲ δρόμους μακρὰν τοῦ Θεοῦ, βρεθοῦμε μπροστὰ στὴν ἀγάπη κι εὐσπλαχνία Του, ἄς γονατίσουμε ταπεινῶς κι ἄς ἀναφωνήσουμε: *«Ἡμαρτον εἰς Σὲ Σωτὴρ ὡς ὁ Ἄσωτος Υἱός. Δέξαι με Πάτερ, μετανοοῦντα καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός»*¹. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

¹ Ἐκ τῶν Κατανυκτικῶν ἀποστίχων τοῦ Β' ἤχου